

Så død da deres jordiske lemmer

Av C.O. Rosenius

"Så død da deres jordiske lemmer: utukt, urenhet, brynde, ond lyst og havesyke, som er avgudsdyrkelse." Kol.3,5.

Her nevnes bare to synder, utukt og havesyke. Det er to forferdelige avgrunnssvelg. Mange troende sjeler som hadde "unnflydd verdens besmittelse", falt her og gikk for tapt.

Disse synder er ulike i det at den første er grov og vederstyggelig, og pleier å bekymre folk og gjøre dem redde. Den andre vil omtrent ingen erkjenne for det den er. Den første kan folk beklage bittert. Men det er sjelden en hører noe om den andre. Det er ikke ofte noen gråter og er redde for den.

Den får gjerne et penere navn, og en unnskylder den for eksempel slik: Jeg må jo forsørge meg og mine. Det er ikke gjerrighet og havesyke. Det er bare den nødvendige om-

sorg for hus og hjem. Den gamle bedrager kan også synkverve en slik at selv utuktssynden ser ganske ufarlig og uskyldig ut i det øyeblikk en blir fristet, enda denne synden er grov og vederstyggelig nok i seg selv.

Dette er for en kristen det tydeligste tegn på at djevelen er nær. Da er det fare på ferde. I de tider du har din fulle og gode dømmekraft, er synden så heslig for deg at du skjeller bare ved tanken på den. Da er det sannelig farlig når du begynner å synes at den samme synd er ganske liten og uskyldig. Da vet du at fristelsens stund er kommet. Det er den gamle bedragers ånd og mørkets makt som ødelegger ditt syn på denne måten.

Vokt deg, vokt deg! Da gjelder det å skynde seg unna, eller også å falle! Merk deg: Skynde seg unna - eller også falle i fiendens hender.

Begynner du bare å overveie hva du skal gjøre, er du fanget. At Eva

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien, 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvår- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærerefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

innlot seg i samtale med slangen og så på den forbudte frukt, det var vegen til fallet. I denne strid seirer en mer ved å fly enn ved å kjempe.

Så skal du også vite at det er etter djevelens råd, når du sier at du slett ikke vil falle i synd, men du vil bare se hvor nær du kan komme kanten uten å falle i dypet. Når du er våken og Gud har makt over ditt sinn, prøver du heller å komme så langt som mulig fra kanten.

Her gjelder det i alminnelighet at den som vil unngå synden, skal begynne med å unngå fristelsen. Han skal unngå den første tanken, og så vidt mulig unngå de steder og alt det som fører fristelser med seg.

Her gjelder Jesu ord: "Om ditt høyre øye frister deg, da riv det ut og kast det fra deg! For det er bedre for deg at ett av dine lemmer går tapt enn at hele ditt legeme blir kastet i helvete." Også det som er like uskyldig som ditt øye, må du unngå når synden har gjort det til en fristelse for deg. Og selv om det er deg like kjært som ditt eget øye - fly fra det! Det er bedre å lide bittert en liten stund nå, og dog redde sin samvittighetsfred her i livet og sin sjel i evigheten, enn en liten stund her i livet å nyte verden med samvittighetskval, og så lide helvetets ild i evigheten.

Det er ikke noe som mer kan vekke de kristne og få dem til å gyse for

denne synd i alle dens grader, enn det som en leser i 1.Kor.6. Her sier apostelen: "Vet dere ikke, at deres lemmer er Kristi lemmer? Skal jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en skjøges lemmer? Langt der ifra! Fly hor! Enhver synd som et menneske kan gjøre, er utenfor legemet. Men den som driver hor, synder mot sitt eget legeme. Eller vet dere ikke at deres legemer er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fra Gud, og at dere ikke hører dere selv til? For dere er dyrt kjøpt. Ær da Gud i deres legeme."

Dere er dyrt kjøpt med Kristi blod. Dere hører ikke dere selv til, så dere kan gjøre hva dere vil med legemet, den ånd, det hjertet, de tanker dere har. Skulle jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en skjøges lemmer?

Det andre avgrunnsdyp var gjerrighet og havesyke. Den fanger mange sjeler så meget lettere fordi den ikke synes å være så forferdelig. Den har et vakkert sinn, og så mange unnskyldninger.

Hvem vil vedkjenne seg å være gjerrig? Nei, en kristen som begynner å bli fanget av denne synd, vet deg godt. Men enten han ser på hjertets begjær, eller på det han begjærer, ser alt like uskyldig ut. Han finner at det er tillat - ja, likefram en plikt - å "sørge for seg og sine". Og

det han vil ha, er jo også så uskyldig - ja, det er Guds egne gaver. En kan bare takke Gud for dem. Penger, gods, hus, mat, klær - alt er uskyldige saker.

Hvem kan da straffe ham fordi han har lyst til disse ting? Det er bare **graden** av denne lyst som utgjør faren. Hvem kan da avgjøre om han er gjerrig og havesyk?

Å, den kristne som ikke vil bli som Demas, skal ikke spøke og hykle. Han skal tenke på sin sjels ve og vel og på det Herren har sagt om hva som er det rette liv i Kristus og hva gjerrighet og havesyke er.

Nu da til lykke med kampen, kristensjel!

Deg intet trykke, her er Immanuel!

*Legg deg på sinne at Jesus med deg går,
fatt mot å vinne, det alt på troen står!*

La Satan finne hva Kristi kraft formår!

Opp, opp å tage Guds fulle rustning på!

*Bort ynk og klage, Guds Sønn vil med
oss gå!*

*Lær kun å føre det sterke troens skjold,
det er å gjøre sin Gud til vern og voll!*

Hvem vil deg røre? Du er i god behold.

*Her skal du være i daglig kamp og strid,
hist skal du bære din krans til evig tid.*

*Den sak er viktig, og skal det have klem,
får man forsiktig og mandig holde frem,
så går man riktig til Gud i himlen hjem.*

Hans Adolph Brorson

KRISTUS I GT

Av Per Bergene Holm

GT taler om Kristus:

Det nye testamente gir oss en meget klar anvisning om hvordan vi skal lese og forstå det gamle testamente. Et nøkkelord har vi i Joh.5,39. Her sier Jesus enkelt og klart at det gamle testamente taler om ham. Og i v.46-47 sier han at hvis de ikke kan tro Mose' skrifter, hvordan kan de da noensinne tro på ham? Vi kan aldri tale rett om Jesus og hans frelse uten på grunnlag av det gamle testamente, for det er i det gamle testamente det er skrevet om ham.

Paulus sier i Ap.gj.26,22-23 at når han forkynner Jesus Kristus, så er det intet nytt i forhold til Skriften (GT). Evangeliet vi møter i det nye testamente er altså intet ut over det som er skrevet i det gamle testamente. Derfor er troen på Jesus nøye forbundet med troen på det gamle testamentes skrifter. Det lar seg simpelthen ikke gjøre å tro på Jesus hvis man ikke tror på det gamle testamentes skrifter.

I Luk.24,25-27 og 44-48 ser vi hvordan Jesus mellom hans oppstandelse og himmelfart underviste sine disipler i Skriftene, det gamle testamente. Han lukket Skriftene opp for dem. Han går ikke forbi ett eneste skrift, for de taler alle om ham (v.27)! Tar du for deg Mosebøkene, så taler

de om Kristus, tar du Ruts bok, så taler den om Kristus, tar du Jobs bok, Høysangen eller Jonas bok eller hvilken som helst annen bok, så taler de alle om Kristus, alle! Står du foran det gamle testamente og spør Jesus: "Hva er det Gud sier her, hva er det Gud taler om?", så svarer Jesus: "Han taler om meg!"

I v.46-47 gir Jesus et sammendrag av det som står skrevet i Mose lov og profetene og salmene. Det står i det gamle testamente at Kristus skal lide og dø og stå opp og videre står det at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, og det skal forkynnes fra Jerusalem. *Det* står skrevet i det gamle testamente!

Hvordan taler Gud om Kristus i GT?

I Hebr.1,1 står det at Gud i fordums tid mange ganger og på mange måter har talt gjennom profetene. Det vil si at vi i det gamle testamente ikke skal vente å finne en enkel fremstilling av Kristus, men vi skal finne et bilde som er sammensatt av en mangfoldig fremstilling av Kristus.

Det er umulig å ta for oss alt, men vi skal stanse for noen hovedlinjer i

det gamle testaments tale om Kristus.

Skyggen av Kristus:

Det som det gamle testamente gir oss, er *skyggen* av Kristus (Hebr. 10,1). Det er skyggen av noe som kommer. Det er som om en person kommer gående, og så kommer det et lys bakfra. Da vil vi først få se skyggen, og så kan man ut fra skyggen se at det kommer noen og ha en viss formening om hvordan han vil være som kommer. Og etter hvert som personen kommer nærmere, så vil mer og mer av skyggen komme til syne inntil personen kommer selv. Og slik er det med de gammeltestamentlige innretninger og forbilder, de er skyggen av Kristus som viser at Kristus kommer nærmere og nærmere, inntil han kommer selv. Og så kan vi med ett kjenne den personen som dannet skyggen i det gamle testamente.

Det som her er viktig å understreke er at siden det gamle testamente kun gir oss skyggen av Kristus, og det slik at skyggen trer klarere og klarere frem jo mer vi nærmer oss Kristi komme, så vil vi også se at de troende i det gamle testamente ikke eide den fulle forståelse av alle sider ved Kristi frelsesgjerning, men deres åpenbaring var tilstrekkelig til at de kunne bli frelst ved den, så sant de satte sin lit til og trodde det som var dem åpenbart.

De gransket og ransaket (1. Pet. 1,10) og lengtet etter å se og høre det som disiplene fikk se og høre, nemlig oppfyllelsen, men de fikk ikke se og høre det (Matt. 13,17), og i tro døde de uten at de hadde oppnådd det som var lovet, men de hadde sett det langt borte, og hilste det (Hebr. 11,13).

Slik taler det gamle testamente selv om den gamle pakts innretninger, at det kun er skyggen av en ny pakt. Det tales stadig om hvordan den gamle pakt skal avløses av noe nytt som kommer.

Kvinnens avkom - den første skyggen av Kristus:

I Guds tale til Adam og Eva på syndefallets dag møter vi uttrykket "kvinnens ætt" eller bedre: "kvinnens avkom". Ordet som er oversatt med ætt betyr egentlig sæd eller avkom, dvs. livsfrukt. Ordet står i entall, da det er et løfte om en bestemt person - Kristus (Gal. 3,16).

"Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom ditt avkom og hennes avkom. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl." Her ser vi klart hvordan Gud vitner om kvinnens avkom, om *ham* som skal knuse slangens hode. Det er det første løfte om sønnen som her forkynnes, løftessønnen som skal bli født av en kvinne (Gal. 4,4).

(Gud lar også dyr late livet for å kle Adam og hans hustru, til dekke av

deres nakenhets skam. Liv måtte gå tapt for å skjule menneskenes skam, for å tildekke nakenheten. Dette er det første offer. Gud viser at liv må gå tapt for å dekke over synden, og det er et stedfortredende offer, for å skjule menneskets nakenhet og skam - en skygge av det stedfortredende offer som skulle komme og en gang for alle dekke over (sone) vår synder).

Disse løfter ble trodd, det ser vi av Evas ord i 1.Mos.4,1. Eva trodde det hun hørte på syndefallets dag, nemlig at kvinnens avkom skulle knuse slangens hode. Hun forstod at bare Herren selv kunne frelse slik. Og så tror hun at hennes sønn nå er oppfyllelsen av Guds løfte, og hun sier: "Jeg har født en mann - Herren" (grunntekstens ordlyd). Nå var ikke Kain allerede oppfyllelsen av løftet, men Evas ord vitner om at hun både hadde forstått og trodde på Guds løfte fra syndefallets dag, hun trodde hun hadde født Herren, den lovede frelseren. Om Eva ved Kains fødsel tok feil, så er ikke det det vesentlige. Det vesentlige er at hun trodde Guds løfte, om hun så ventet oppfyllelsen for snart.

Kvinnens avkom og løftesætten, frelse ved tro på løftesønnen:

I Mosebøkene møter vi den begynnende frelseshistorien, hvordan himmelens og jordens Skaper og Herre, han som har skapt himmel og jord og menneskene som bor på den, styrer

historien mot dens mål: Å samle alt til ett i Kristus Jesus.

Mosebøkene forteller hvordan Gud på syndefallets dag ga løftet om "kvinnens avkom", et løfte som forkynte en kommende frelse fra den dom og forbannelse som hvilte over menneskene for syndens skyld.

Vi møter også tidlig skillet i menneskeheten mellom dem som lever med Gud i tro på løftet, og for løftets skyld er under Guds velbehag og velsignelse (Abel), og dem som lever med Gud utenfor løftet og dermed er under Guds dom og forbannelse (Kain).

Kain og Abel var pga arvesynden syndere som sin far, og de sto under Guds dom. Gud måtte forsones, vreden og dommen måtte tas bort, og da måtte det offer til.

Kains offer er ikke uttrykk for noe annet enn et oppriktig ønske om å forsones Gud, kanskje også takke ham for at han har velsignet ham med markens grøde. Kain har nok tatt det fineste av det han hadde, førstegrøden og det ypperste av avlingen for å bære det fram i takk og bønn til Herren.

Abel bar på sin side også (gr.t. uttrykker motsetning) fram et offer. Han tok av de førstefødte lam i sin hjord og deres fett, som vitnet om at de var velfødde og det ypperste i hjorden. Abel forstod også at Gud måtte forsones, at det måtte et offer til for at hans synd skulle sones.

Og Herren så til Abel og hans offer, men til Kain og hans offer så han ikke. Hvorfor slik forskjell?

Hebreerbrevet svarer tydelig på det: "Ved tro bar Abel fram for Gud et bedre offer enn Kain, ved den fikk han det vitnesbyrd at han var rettferdig, idet Gud vitnet om hans gaver, og ved den taler han ennå etter sin død." Det var Kain og Abels tro som skilte dem. Kain trodde nok også på Gud, og på en Gud som måtte forsones. Men Kain trodde at Gud kunne forsones med noe av det han hadde dyrket og fått istand. Kain regner ikke med løftet, men vil være sin egen frelser.

Abel ofret et lam. Hans offer var ikke bare et vitnesbyrd om at det var det ypperste han eide han nå ofret til Gud, nei det var først og fremst et vitnesbyrd om hans tro på ham som skulle komme, kvinns avkom som skulle knuse slangens hode, han som skulle utgyte sitt blod for å dekke hans nakenhet og skam og sone hans synder (2,15.21).

Gud vitnet om Abels offer ved å ta imot det, og gjorde det til kjenne for Kain også at det var et slikt offer som var til behag for ham. Ikke fordi det var et lam i og for seg, men fordi lammet var et vitnesbyrd om det ene og eneste offer for synder, "det Guds Lam som bærer verdens synd".

Frelse ved tro på løftet, ikke ved lovgjerninger:

Her gir Gud tydelig tilkjenne at det beste vi utretter og ofrer til Gud aldri kan behage ham. Det er kun ved tro vi kan være Gud til behag, når troen fatter om "det Gud-velbehagelige offerlam", Jesus Kristus. Ved denne tro ble også Abels gaver og offer velbehagelig for Gud.

Abel sto i evangeliets forhold til Gud, han trodde på løftet om det stedfortredende Guds Lam. Hvor mye han hadde forutsetning til å forstå av det Gud hadde åpenbart, det er ikke det avgjørende, men han trodde det som var ham åpenbart, og ved den tro ble han regnet som rettferdig.

Dette skal du legge merke til. Fra første stund forkynner Guds ord at det kun er ved tro på løftet om sønnen, løftet om stedfortrederen, en kan bli frelst og eie Guds velbehag. Eget strev og selvvalgt gudsfrykt ser ikke Gud til, men det står under hans forbannelse.

Dette er en evig lov i Guds rike. "Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet." Det alt kommer an på er om vi setter vår lit til Sønnen og hans stedfortredergjerning, hans forsoning. Uten Jesus er vi redningsløst fortapt, hvor "gudfryktige" vi enn er.

(forts. neste nummer)

Om menighetens rett

Av Martin Luther

For det første er det nødvendig å vite hvor og hva en kristen menighet er, for at folk ikke skal drive med rent menneskelig virksomhet (slik de ikke-kristne alltid har gjort det) i den kristne menighets navn. Det man med sikkerhet skal kjenne den kristne menighet på, er at det rene evangelium forkynnes der. (...) Derfor kan vi være overbevist om at det må være kristne der evangeliet går sin gang, hvor få det enn er av dem, og hvor syndige og skrøpelige de kan være. Likedan, der evangeliet ikke forkynnes, og der menneskers lære rår, kan det umulig være kristne, men bare hedninger, hvor mange de enn er, og hvor hellig deres livsvandel kan være.

Av dette følger uimotsigelig at biskoper, stiftelser og klostre og alle som hører til der, ikke på lenge har vært kristne eller er en virkelig kristen menighet, enda de mer enn noen andre har gjort krav på dette navn. For den som kjenner evangeliet, ser, hører og forstår at de ennå i dag holder fast på sine menneskelige læresetninger; de har drevet evangeliet bort fra seg, ja, gjør det fremdeles. Derfor må man anse alt det disse menneskene gjør og gir seg ut for, som hedensk og verdslig.

For det andre: Når det gjelder å bedømme læren og innsette og avsette lærere eller sjelesørgere, må man slett

ikke bry seg om menneskelig lov og rett, nedarvet skikk, sedvane osv., selv om alt dette er fastsatt av pave eller keiser, av fyrste eller biskop, om så halve eller hele verden har godtatt det, og om dette har vart i ett eller tusen år. (...) I denne sak må man handle etter Skriften og Guds ord. (...)

Menneskers ord og lære har fastsatt og bestemt at det å bedømme lærespørsmål bare skal overlates til biskoper, lærde menn og kirkemøter. Det som disse har besluttet, skal all verden holde for rett og anse som trosartikler. (...) De krever at den alminnelige kristne skal vente på deres dom og så rette seg etter den. Dette skryt som de har skremt all verden med, og som er deres beste vern og verge, se hvor uforskammet og tåpelig det går til storm mot Guds ord og lov.

Kristus fastslår nemlig det motsatte. Både retten og makten til å bedømme læren tar han fra biskopene, de lærde menn og kirkemøtene og gir den til hver enkelt og til alle kristne i fellesskap (Joh.10,4-5 og 8).

Her ser du ganske klart hvem som har rett til å bedømme læren. Biskop, pave, lærde menn og hvem som helst har myndighet til å lære. Men det er fårene som skal avgjøre om det de lærer, er Kristi stemme eller fremmedes stemme. Kjære dere, hva kan slike "vannbobler" si imot dette når de

skraper med foten og roper: "Kirke-møtene, kirkemøtene! Man må høre på de lærde, på biskopene og hele mengden; man må følge gammel skikk og sedvane." Mener du at Guds ord skulle vike for gammel skikk og sedvane og for biskopene? Aldri i verden! Derfor lar vi biskoper og kirkemøter beslutte og hevde hva de vil. Men når vi har Guds ord på vår side, blir det vår sak og ikke deres å avgjøre om det er rett eller galt, og så må de bøye seg for vår sak og adlyde vårt ord. (...)

Så trekker vi nå den slutning at over alt hvor det er en kristen menighet som har evangeliet, har den ikke bare rett og makt, men - med tanke på sjelenes frelse og etter det løfte den gav Kristus i dåpen - også plikt til å sky og holde seg unna, avsette og unndra seg den myndighet som de nåværende biskoper, abbeder, klostre, stiftelser og lignende utøver. For det er tydelig å se at de lærer og regjerer i strid med Gud og hans ord. (...)

Siden en kristen menighet hverken skal eller kan eksistere uten Guds ord, fremgår det klart nok av det som før er sagt, at den likevel må ha lærere og predikanter som stadig forkynner ordet. Men i denne forbannede tid har vi ikke slike lærere i biskopene og det falske åndelige regime, og de vil heller ikke være det. (...) Derfor må vi holde oss til Skriften og kalle og innsette de av våre egne som finnes skikket til det, de som Gud har opplyst

med forstand og utrustet med evner til tjenesten.

For det kan ingen benekte at enhver kristen har Guds ord og er opplært og salvet av Gud til prest (Joh.6,45; Salme 45,8; 1.Pet.2,9). Men er det så at de har Guds ord og er salvet av ham, da er det deres plikt å bekjenne, lære og utbre ordet (2. Kor. 4,13; Sal. 116,10; Sal. 51,15). (...)

Den som blir betrodd preke-embetet, han blir betrodd det høyeste embete i kristenheten. Så kan han da også døpe, holde messe og øve all slags sjelesorg. Eller, hvis ikke han vil gjøre det, kan han bare holde på å preke og overlate dåpen og de lavere tjenester til andre, slik Kristus og Paulus og de andre apostlene gjorde ifølge Ap.gj.6,4. Av dette kan man se at våre nåværende biskoper og geistlige er avguder og ikke biskoper. For ordets tjeneste, som er den høyeste og skulle være deres egen, overlater de til folk av den laveste rang, nemlig til kapellaner, munkes og almissesamlere. Det samme gjør de med de mindre kirkelige handlinger som dåp og andre former for sjelesorg. Selv forretter de konfirmasjon og innvier klokker, altere og kirker, slikt som hverken er kirkelige eller biskoppelige handlinger, men noe de selv har funnet på. De er noen forvrengte og forblindete masker, ordentlige barnebiskoper.

(Stykket er noe forkortet)

Bær hverandres byrder

Gal.5,26-6,5

"La oss ikke ha lyst til tom ære." Å høre Jesus til innebærer at jeg har overgitt hele mitt gamle menneske til død, og så er Jesus blitt mitt liv, min ære og min ros (jmf. Gal.5,24).

Men å ville ha noe å rose seg av i seg selv, det er hva apostelen kaller "tom ære". Bibelen vitner om at vi mangler ære for Gud, men likevel vil vi gjerne ha noe å rose oss av.

Det ligger så nær for deg og meg å ha trang til å være noe, gjelde for noe, bli sett opp til og regnet med, ha innflytelse og makt over andre. Vi vil så gjerne at andre skal synes om oss og anerkjenne oss som gode og fine kristne. Selv når vi skal be eller si noe i en kristen forsamling, så kan det gjøre seg gjeldende. Vi vil gjerne be og tale slik at andre synes godt om det, gir oss anerkjennelse og bifall og tenker: Det var en fin og ydmyk kristen, det var en som virkelig hadde lys i Skriften osv.

På samme måte er vi opptatt av hva de andre mener om vårt kristenliv, om vi regnes for å være sanne og gode kristne og vinner anerkjennelse. Det er å ha lyst til tom ære.

Vår ære skulle være i Jesus, han er vår ros, men vi vil gjerne æres for vår egen kristendom, vårt liv, våre evner og formentlige nådegaver -

fordervelige egenrettferdige som vi er.

"Så vi egger hverandre eller misunner hverandre."

Den som er opptatt av å vinne anerkjennelse av andre, vil lett også skule til hvordan andre blir mottatt og anerkjent. En kan vanskelig tåle at andre får større anerkjennelse enn en selv, vinner innpass og roses, eller andre blir foretrukket eller vinner større tillit og ære i den troende forsamling.

Den som er slik sinnet, blir gjerne opptatt av alle de andres feil og mangler, men ser ikke sine egne brist. Han finner snart at de andre forgår seg på både den ene og den andre måten. Så blir en opptatt av de andres synder og feil og finner alltid noe ufordelaktig å si om de andre. Slik framhever en seg selv.

Da kan en unnskyldte egne laster og skjødesynder med å vise til de andres feil og mangler.

Men for den som er av sannheten, kommer selverkjennelsens time før eller seinere, da viser ens egne fall og syndighet seg i sin gru, da tror vi ingen andre er så elendige som oss. Da får vi nok med oss selv, da blir alle andres feil og skrøpeligheter som intet mot våre egne.

Hos de andre ser vi utvendige synder og skrøpeligheter, men hos oss selv blir vi også var hjertefordervet, avgrunnen i oss, gudfiendskapet, ja djevleskapen. Da er vi glad at ingen kjenner oss til bunns, vet hvordan vi egentlig er innerst inne. Selv våre nærmeste tør vi ikke å fortelle dette til, slik skammer vi oss og fortviler. Da ville de miste enhver tillit til oss, tenker vi, hvis de visste hvordan det egentlig sto til.

Du skal takke Gud for at han viser deg din egen syndighet. Og du er ikke bedre enn det du viser deg i dine verste øyeblikk. Husk det!

Når Paulus sier at han er den største av alle syndere, så tror jeg ikke han mener å si en objektiv sannhet, men han gir uttrykk for sin egen erkjennelse, slik så han det, slik tenkte han om seg selv. Og slik tror jeg det er for enhver som får se inn i sitt eget forderv, han tror ikke så ille om noen han kjenner. Ingen kan være så skitne, så elendige, så hyklerske, så sløve og uforbederlige som meg!

En som har det slik, han vil ikke være hard med andres skrøpeligheter og synder, han kjenner seg selv og vet hva som bor der.

"Brødre! om også et menneske skulle bli overrumplet av en eller annen synd, da hjelp ham til rette, dere åndelige, med saktmodighets ånd."

Vær ikke så snar til å anklage an-

dre for deres synd, søk heller om du kan være dem til hjelp. Noen trenger til å bli var sin synd, og med kjærlig tilrettevisning kan du gjøre dem var for hva som er synd, samtidig som du kan vise dem hen til syndenes forlatelse.

Kjenner du deg selv, har du ingen grunn til å hovre over en annens fall. Du vet hva som bor i ditt eget hjerte. Se til at du ikke blir fristet, sier apostelen. Den som mener seg å stå, han se til at han ikke faller. Du må ikke tro at du ikke kan falle på samme måte, så frykt for deg selv og be om å bli bevart fra synd og fall.

"Bær hverandres byrder og oppfyll på den måten Kristi lov."

Alle troende har sine skrøpeligheter og svakheter, sine synder og laster som de sliter med. En har et hissig og oppfarende sinn, en annen sliter med stivsinn og vranghet, en tredje ligger under for havesyke, en fjerde for ureine lyster og tanker, en femte sliter med baktalelse osv.

Vi skal ikke øke byrdene for en kristen bror ved å tale hardt og fordømmende til ham, men vi skal bære byrdene sammen med ham, dvs at vi skal trøste ham med ordet om syndenes forlatelse. Har han forsynet seg mot oss, så skal vi bære over og tilgi, tåle uretten med et tilgivende sinn, idet vi husker på at han også har et kjød likesom oss, og treng-

er til forlatelse som oss. Der det er på sin plass, kan vi gi kjærlig formaning og tilrettevisning.

Slik er Jesus mot oss, han møter oss ikke med harde og fordømmende ord når vi kommert til ham med våre synder, men han bærer over og tilgir, ja han har båret våre synder på sitt eget legeme, derfor kan han også bære over og tilgi.

Det står *"hverandres byrder"*, noe som skulle minne oss om at vi selv har våre byrder å bære, byrder vi selv trenger til at noen hjelper oss med. Vi trenger jo selv at noen forstår oss og trøster oss og oppmuntrer oss gjennom evangeliet om syndenes forlatelse, vi trenger at andre bærer over med oss når vi forsynder oss. Så skulle vi også være andre til hjelp, slik vi selv trenger til det.

"For dersom noen synes at han er noe, men ingenting er, da bedrar han seg selv."

Det er her tale om slike som mener seg å være virkelig gode kristne, eksempler til etterfølgelse, slike som har rett til å tale andre til rette og kreve av dem. De er ingenting, det er sannheten, de bedrar seg selv! Det finnes ikke mennesker som vanskeligere blir frelst, enn de som selv mener seg å ha det rett, som selv mener seg å være noe.

"La enhver prøve sin egen gjerning!"

Vi skal ikke være så opptatt av de

andres kristenliv. Da er det lett å finne noe å rose oss av, når vi kan sammenligne oss med de andre. Vi skal heller ikke støtte oss til hva andre mener om oss, for vi kan alltid forstille oss slik at andre tror godt om oss. Men når vi skal se på det vi selv er og bare gi akt på det, da blir det ikke så mye å rose seg av, da får vi nok med oss selv og vår egen synd.

"Hver skal bære sin egen bær."

Jeg kan ikke springe fra min egen byrde ved bare å være opptatt av andres synder og skrøpeligheter, mene meg å gå fri selv, samtidig som jeg finner så mange feil hos alle andre. Jeg må innfor Gud svare for meg selv. Der skal jeg bære min egen bær, der skal jeg svare for meg selv uten å kunne sammenligne meg med de andre, der er det bare meg og Gud.

Og da kommer jeg til kort, hvor godt jeg enn kommer ut her i denne verden, i egne og andre menneskers øyne. Da dømmer Gud min skjulte ferd.

Da trenger jeg sannelig til en som kan bære min byrde, da trenger jeg til en stedfortreder!

*"Takk at du tok mine byrder,
eit høgfjell av synd og av skam.
Du bar det på skuldrene dine,
du skuldlause sonofferlam."*

(Per Bergene Holm)

Læren om Gud:

§ 2. Gud den opphøyede.

"Gud bor i et lys som ingen kan komme til, han som intet menneske har sett eller kan se", 1.Tim.6,16. Mennesket har ikke mulighet til å kunne erkjenne og forstå hva Gud er etter sitt vesen. Hvem kan erkjenne og forstå at Gud ikke har noen begynnelse og heller ingen ende?

I sin opphøyethet er Gud Den Ut-
ilgjengelige, Den Uforgjengelige,
Den Usynlige og Den som alene har
udødelighet. Han er Den evige, Den
Salige og Den alene Mektige. Han
er Gud den Herlige. Han kan ikke
sammenlignes med noen, og ingen
kan sammenlignes med ham.

Intet menneske kan se Gud og bli
i live. Som øyet ikke tåler å se direk-
te på solen, tåler intet menneske å se
Gud i hans herlighet. Av dette ser vi
at Gud i hans opphøyede herlighet
er en ukjent Gud for oss.

Det underlige er da at denne Gud
har åpenbart denne sin herlighet for
oss i sin sønn Jesus Kristus,
Joh.1,14;18. Uten denne åpenbaring
av seg hadde mennesket aldri kun-
net erkjenne og forstå Gud.

Det at Gud har åpenbart seg i sin
sønn, gjelder både i den gamle og
nye pakts tid. Alt er skapt av Søn-
nen, ved Ham og til ham. Det er

gjennom sønnen Gud åpenbarer seg
for sine skapninger. I den gamle
pakts tid (før han kom i syndig
kjøds lignelse) åpenbarte han seg
som "Herrens engel", 2.Mos.3,2-6.
Og ved sin historiske inntreden i
verden åpenbarer Sønnen seg i
"kjød", som sant menneske. Det er
ikke en fullkommen åpenbaring el-
ler fullkommen beskuelse av Gud,
slik vi skal få se Ham i det fullkom-
ne Guds rike, men det er likevel den
sanne åpenbaring av Gud, både i ek-
sistens og vesen.

Det som vi etter Guds ord prøver
å beskrive om Gud: hans enhet,
hans treenighet, hans vesensfylde;
allmakt, allvitenhet, hellighet, vre-
de, nåde og kjærlighet, det er alt
sammen åpenbart for oss i Sønnen.

Det er altså umulig for oss men-
nesker å gi en definisjon på hvem og
hva Gud er. Ingen og intet er som
ham. Han alene er Gud.

Likevel skal vi prøve å beskrive
Gud slik han selv ved sin Sønn har
åpenbart seg i Skriften.

§ 3. Den Ene og Eneste Gud.

1. "Herren vår Gud, Herren er
En," 5.Mos.6,4. Slik gir Gud seg til
kjenne i et av Skriftens åpenbarings-
glimt. Med dette beskriver Gud seg
vesensforskjellig fra alle skapning-

er. Alle skapninger forekommer i flere eksemplarer. Det kan ikke Gud. Han er EN og kan bare være En. Dette er et klart vitnesbyrd om at Gud er ett vesen. Dette er det nødvendig å holde fast ved for å kunne tilegne seg Skriftens tale om treenigheten. Gjør vi ikke det, gjør vi Gud til tre "guder", og vi kan heller ikke fatte læren om Kristi person. Overalt hvor Gud åpenbarer seg, enten i Faderen, Sønnen eller i Ånden, åpenbarer han seg som den Ene.

Er Gud en, så er Han også Gud alene. Det er ingen guder ved siden av Gud. De såkalte "guder" er ikke til, de er "intetheter" som er blitt til i falne menneskers innbilning (Es.44,17-18), de finnes ikke. Og dersom de finnes, så er de ikke Gud, men onde ånder (1.Kor.8,4-6). Under våre forhold må vi beskrive disse ånder som "tidsånd", "verdensånd", "raseånd", "folkeånd", osv. Gud i sannhet er ingen av disse.

3. At Gud er Den Ene og Eneste har etter Skriften stor praktisk og kristelig betydning. Det sier oss da at Gud har rett på hele vårt hjerte og på all vår kjærlighet. Men det sier oss også at dersom Gud er Gud for et menneske, slik han er det i Jesus Kristus for hver den som tror, så kan ingen være i mot det mennesket.

§ 4. Guds evige, ugjentakelige enfold.

Med Guds enfold menes det for det første at Gud ikke kan graderes, begrenses, utvides, deles eller sammenføyes, forstørres eller forminskes. Der hvor Gud åpenbares, og så ofte han åpenbarer seg, åpenbares han i hele sin fylde, og der er han også selv til stede.

Det har til alle tider vært teologiske retninger som har forminsket Jesus guddommelighet, eller hevdet at Jesus avla sin guddommelighet da han ble menneske. Men ved å holde fast ved at Herren er en, som Skriften sier, ser vi at en slik lære om Kristi person er ensbetydende med å nekte at han er Gud.

For det andre. Hva Gud er, er han uten motsigelse eller spenning. De forskjellige åpenbaringsglimt vi får av Gud sprenger vår logiske evne.

Vi er tilbøyelige til å se motsetning mellom Guds hellighet og Guds kjærlighet. Skriften sier at Gud angreir ikke, mens den på andre steder sier at Gud angreir. Dette sprenger vår logiske sans, men allikevel er slike trekk tilstede i Gud uten noen motsigelse.

For det tredje. Vi kan ikke teoretisk løse Guds vesen eller egenskaper fra Gud selv. Guds vesen og eksistens er ett og det samme. Skriften taler ikke om hans "vesen", men om Guds navn. Gud åpenbarer seg i Skriften under mange navn. For eks. kalles han JHVH (2. Mos. 3,14), El-

lohim som er oversatt Gud og betegner den makt-fulle, majestetiske (1. Mos. 1,1), herskarenes Gud (Es. 6,3), Den Allmektige (2. Mos. 6,3), Den Nidkjære (2. Mos 34,14), Den Hellige (1. Pet. 1,16), Faderen, Sønnen, Ånden, Hyrden (Sal. 32) og mange andre navn. Under de navn Herren åpenbarer seg, er han tilstede, slik navnet sier. Det hans navn sier, slik er han.

Slik som forkynnelsen og sakramentene (dåp/nattverd) nevner Herren, slik er han til stede og utfører det som Ordet sier og navnet angir. Under det navn vi møter Gud, møter vi ham selv og slik han handler med oss.

§ 5. Guds navn.

Ett av de mange navn Herren har åpenbart seg under, står i en særstilling. Det er JHVH, som i vår bibel er oversatt med Herren.

Det var under dette navet Herren åpenbarte seg for Moses og Israels barn (2.Mos.3,14). Gud sa til Moses: "Jeg er den jeg er". Guds retteste navn er altså "Jeg er". På hebraisk skrives det JHVH, og ingen vet hvorledes det skal uttales. Menneskene har prøvd å uttale det som Jahve eller Jehova, men liksom intet menneske kan fatte innholdet i Guds egentligste navn, så skal det heller ikke kunne uttales av mennesker.

JHVH betyr "Jeg er", og betegner Gud som den egentlig Værende. Det vil si den som har liv og gir liv. Dermed er han også betegnet som den som alene har rett til å "fylle alt i alle".

Gud er ikke "urkraften" eller liknende uttrykk. Men ved navnet (JHVH) gir han seg til kjenne som en levende person, han er et "Jeg". Selv om ikke Skriften omtaler Gud som person, kommer det personlige til uttrykk i betegnelsen "Åsyn". Der hvor Herrens åsyn er, der er han selv personlig til stede (4.Mos.12,8), og han handler personlig.

Det er underlig å se i Skriften hvorledes JHVH (Jeg er) går igjen i Guds munn både i GT: "Jeg er Herren din Gud" (5.Mos.5,6) og i NT: "Jeg er" går stadig igjen i Jesu munn. "Jeg er" livets brød (Joh.6,48), "Jeg er" veien, sannheten og livet (Joh.14,6).

Sammenholder vi dette med § 2-4, er det viktigste som er å si om Guds enhet nevnt. Gud er den Ene, Sanne, Levende og Personlige. I hvert åpenbaringsglimt møter vi ham slik han er.

Han har rettmessig krav på å bli "alt i alle", hvilket er målet for hele hans frelsesåpenbaring.

(Fra Øivind Andersens troslære, tilrettelagt ved Lars Fossdal).

Misjonsarbeidet i Peru !

Vitnesbyrd fra Damian Herdedia, Arequipa:

Jeg er sønn av Saturnino og Valentina Heredia. Jeg vokste opp i et tradisjonelt religiøst hjem, hvor mine foreldre praktiserte sin religion slik det var vanlig på mitt hjemsted. Jeg husker ennå da jeg var skolegutt. Vår religionslærer var en katolsk prest som hette Juan Valdivia. En gang underviste han oss om at alle skulle stå for Guds domstol på den siste dag. Menn og kvinner, store og små, levende og døde skulle stå til ansvar for sine gjerninger. Denne tanken uroet min samvittighet kontinuerlig, og av denne grunn prøvde jeg å være et godt menneske og gjøre gode gjerninger.

Etter mine foreldres tro praktiserte vi hver påske obligatorisk faste på langfredag. Og hver langfredag ble jeg straffet med 12 piskeslag, ett for hver apostel, - på grunn av mine synder. Den som pisket oss var vår dåpsfadder. På denne måten skulle han fullføre Jesu lidelse. Slik var den religiøse praksis på mitt hjemsted. Andre ganger stilte vi oss opp som levende, selvoppofrende altere hvor det ble ofret dyre blomsteroppsatser og de beste frukter vi kunne skaffe. Atter andre ganger hentet vi musikere langveis fra til prisen av fire okser. Dette var religiøse skikker som var blandet med hedenskap.

Da jeg var omlag 21 år gammel, ble jeg innbrakt til obligatorisk militærtjeneste i Arequipa. Da jeg var ferdig med tjenesten, ønsket jeg ikke å reise tilbake til mitt hjemsted. Jeg flyttet inn til en fjern slektning og begynte å lete etter nye horisonter i mitt liv. Jeg var som den fortapte sønn.

Men en uforglemmelig ettermiddag da jeg gikk tur med en venn, hørte vi Guds ord forkynt fra et møtelokale med dør mot gata. Min venn og jeg gikk inn av ren nysgjær-

riighet, men min venn satte tydeligvis ikke pris på møtet og gikk etter en stund. Men jeg ble igjen til møtet var slutt.

Da han avsluttet talen, inviterte Guds tjener den som måtte ønske å komme til Gud. Jeg hadde hørt budskapet om at Jesus elsket meg. - Han lette etter meg, sa predikanten. Jeg var klar over min triste stilling, - at jeg var lik den fortapte sønn; forlagt i mine synder, alene, uten mål og mening. Predikanten sa: Du min venn som er ensom og forlagt, kom til Jesus! Han vil ta imot deg. Kast ikke bort invitasjonen fra Gud! Jesus vil tilgi deg dine synder for evig. Du kan bli fri fra fordømmelse og Guds straff. Bare i Jesus kan du være trygg!

Jeg kunne ikke motstå invitasjonen fra Jesus. Jeg var sønderknust idet jeg sammenliknet mitt liv med det som predikanten forkynte. Da han enda en gang inviterte til forbønn for dem som ville komme til Gud, gikk jeg fram for å ta imot det som Gud tilbød meg gjennom sin sønn Jesus Kristus. Under bønnestunden ba jeg til Herren om tilgivelse for mine synder, - at jeg trengte hans frelse fordi jeg var forlagt og uten håp. - Hvis du elsker meg slik som jeg er, så ta imot meg som jeg er. Og så fikk jeg ta imot Jesus som

min Herre og Frelser. Fra denne dag begynte jeg å gå i kirke og lese i Bibelen. Senere ble jeg døpt. Slik begynte mitt liv i Herren.

Jeg tror at Jesus døde for mine synder. Jeg tror at Jesus tok straffen som jeg fortjente. Jeg tror at Jesus tok min plass på korset. Jeg tror at Han, da han ofret sitt legeme på korset, til fulle har oppfylt Guds krav. Jeg tror at Hans blod som ble utøst renses meg for alle mine synder. Jeg tror at Jesus stod opp fra de døde for å bli min rettferdighet. Jeg tror på den fullkomne frelse ved Hans nåde i troen. Alt dette har Jesus gjort i kjærlighet til meg. Dette er mitt eneste håp på dommens dag i møte med Guds dom. I Jesus har jeg et sant og ekte håp.

For tiden tjener jeg Herren ved Hans nåde. Vi har hatt prøvelser og lidelser på grunn av vår tro på Jesus Kristus, men vi stevner fram mot lønnen for det himmelske kall fra Gud ved evangeliet.

Jeg takker også Gud for min kone som Gud ga meg til livsledsager. Begge har vi lært å vandre i tro, gjensidig trøstende hverandre. Amen

Damian Heredia

Ånden og Ordet

Av Fredrik Wisløff

Luther satt en gang fordypet i lesningen av Guds ord. Da løftet han øynene fra boken og så en lysende engel stå foran seg. Men Luther sa til engelen: "Vik bak meg Satan!" - og bøyde seg atter over Bibelen.

Så bundet var Luther til Ordet, at selv en engels åpenbarelse var for ham en fristelse fra den onde, - når den ville rive ham bort fra det som *var skrevet*. (...)

Da den siste bokstav var skrevet i Bibelen, hadde Gud talt det han ville tale, - og i den form han ville tale. Da var Guds åpenbaring til menneskene *avsluttet*. Etter dette vil han til verdens siste dag ikke tilføye noe skrift til Bibelen. Gud har talt. Det som nå følger gjennom historien, er Guds store *Amen* til hans egen avsluttede tale.

Ingen slekt får vite mer om Gud enn det som er talt i Hans ord. Falske ånder og svermere kan komme med nye åpenbarelses og ville sette dem på like fot med Ordet; eller senere slekter vil "føye et nytt kapittel til Bibelen og overgi det til etterslekten"; men troen står uanfektet og sier *nei!*

Ånden kan føre oss dypere *inn i* Ordet og gi oss et nytt lys over det som alt er skrevet; men aldri fører den oss *utover* Ordet. Ingen ny "sannhet", intet nytt skrift kan komme og gjøre krav på å eie Åndens stempel og gud-

dommelig autoritet for den hele menighet. Eller oppheve eller tilintetgjøre det som allerede er skrevet. I dag gjelder det for den hele Bibel det som står på dens siste blad: "Dersom noen legger noe til, - eller trekker noe fra ordene i denne profetiske bok, da skal Gud ta bort hans del fra livsens tre" (Åp.22.18-19).

Den beste kristen skal ikke skrive sin egen bibel; han skal virkeliggjøre den gamle Bibels ord i sitt eget liv.

Hver kristenslekt skriver et nytt kapittel i kirkehistorien; men ingen ny bok i Bibelen. For mellom Bibelen og enhver annen bok finnes det den forskjell som det er mellom det guddommelige og det menneskelige. Til de guddommelige ord kan ingen menneskeslekt føye noe.

Den høyeste grad av hellighet kan ikke frita den fra forbannelse som bringer et annet budskap, enn den sannhet som er åpenbart i evangeliet. Det være seg en engel fra himmelen (Gal.1,6).

Bibelen er *lære*. Og den lære må være rett, ellers er den ikke sannheten. Selv over det helligste liv som fører er falsk lære, lyder Guds vé! Den rette lære er som himmelhvelvet som hvelver seg over oss; det enkelte menneskes liv er som et lite kryp som beveger seg langt nede på jorden under him-

melhvelvets lys. Når himmelen er mørk, er hele jorden mørk.

"Åndens sverd er Guds ord!"

Uten Ordet er Ånden bundet som en ubevæpnet kriger. Ånden har i sin gjerning bundet seg til Ordet. "Ordet er den vogn Gud farer med" (Sriver).

Det går ingen direkte vei fra mennesket til Gud. "Ingen kommer til Faderen uten ved meg" (Joh.14,6). Veien går gjennom Kristus, - og Kristus kjenner vi kun gjennom Ordet.

Den kristnes vei til Gud er en annen enn mystikerens eller det religiøse menneskes. Her gjelder det å finne samklngen mellom de religiøse strenger i ens eget indre og verdensaltets guddommelige musikk. Å heves over disharmonien i verden og kjenne seg selv som en tone i tilværelsens rene grunnakkord er den religiøse opplevelses rikdom. Menneskets eget lille jeg er begrenset og jordisk; men det kan favnes av universets evige armer og løses ut av sitt fengsel og oppnå enheten med det evige, - den guddommelige Ånd.

Mangt et menneske søker ut i naturen for der å møte Gud i det tempel Skaperen selv har bygget. Mellom granenes sus, i høyfjellets stille, hvite dom, - i et stormpisket havs velde hører de Guds mektige tale, sterkere, helligere, renere, - enn de kan lese den - i en bok, selv om boken heter Bibelen.

De setter seg stille ned i hellig og ensom meditasjon. De vender sjelens

øre innover og lytter taust. Nå skal Gud tale. Og han taler. Den samme Gud som i stille stunder har talt til Buddha, til Sokrates, til Kristus, og til de mange, mange lyttende ører, den samme Gud taler nå til ham. Direkte, uten mellomledd.

Hvor ganske annerledes, - skal vi kalle det prosaisk - dog de kristnes lære er: Åndens sverd er Guds ord! Når Gud taler, taler han gjennom Ordet. Luther sa til engelen: "Vik bak meg Satan!" I bokstaver, trykt på papir, lest som man leser en annen bok, - finnes Guds tale til mennesket. "Gud har gitt oss sitt ord. Der vil han møte oss. - Der vil han bo og virke; **ikke uten Ordet**" (Luther).

Og allikevel: Den som gjennom det skrevne ord har hørt Guds stemme, vil ikke bytte denne tale med noe annet. All annen tale, det være seg naturmystikk eller stille meditasjon (uten på Ordets grunn), er ens egne indre stemmers tale. Det religiøse menneskes indre bevissthets innhold får her lov til å slippe ut, - det får fritt ord, - og fyller med sin tale det religiøse menneske med en mektig stemning og hellig følelse. Og følelsen gjør ham til ett med det som er omkring ham, og virker tilbake på hans eget indre, så stemmene der inne fra får ny kraft. Men hele tiden er det **bare seg selv han hører**, og kontakten med naturen omkring ham gir ham i høyden kun en vag anelse om en ukjent og skjult Gud.

Men i Ordet høres Guds stemme

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

utenfra. Ånden griper sitt sverd, står rustet og går til sin gjerning.

Ordene blir ikke lenger døde bokstaver. Det blir levende tale.

Hva han ofte har lest og kjenner utenat fra barneårene - det som før bare har vært en lekse og en kunnskap, - blir budskap fra Gud til ham. Ånden åpner hans øyne; han ser ned i dybder som han før ikke ante eksisterte, - han skuer inn i evangeliets rikdom. Ordet blir kraft! Det gir seier og mot! Med frimodig glede lukker han boken igjen. Gud har talt. Han vet det! I Ordet møtte han den levende Gud. "Et eneste lite ord i Skriften kan trøste mer enn djevelen og den hele verden kan bedrøve oss" (Arndt).

"Leser du slik at du lytter til ordet om synd og nåde, da skal Skriften til tross for all verdens innsigelser og alle forstandens innvendinger anbefale seg til din samvittighet, og du skal få erfare at den hele skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning og til opptuktelse i rettferdighet" (Martinsen). (...)

Åndens sverd er Guds ord! Så langt som Ordets sverd har nådd, har Ånden nådd. I samme grad som Ordet kjen-

nes, kjennes Gud. Jo dypere inn i Ordet, jo nærmere Gud! (...)

Derfor: dypere inn i Ordet ved Åndens lys! Ordets dybder har ennå ingen loddet. Dybdene i Ordet er dybdene i Gud; og hvem kan vel nå "til bunns" i den evige!

Men aldri *ut over* Ordet. Denne sannhet at Åndens sverd er Guds ord, - at Guds Ånd har bundet seg til Ordet, - er det beste vern for Guds menighet mot enhver utglidning, hva enten det er mot fornektelse og selvlaget religiøsitet, eller mot svermeri og mystikk.

Bibelen er den kristne menighets eneste autoritet, - ikke vår religiøse innsikt, - ikke vår kristelige dømmekraft, - ikke vår fornufts resonnement, men Ordet er det som avgjør hva som er rett og sant. Har Ordet talt, må Guds menighet bøye seg og lyde.

Vil du kjenne forskjell på godt og ondt, hva som er syndig og hva som er rett, - så ta og les! Vil du høre Åndens tale, så lukk opp din bibel og les. Vil du vite hva sannhet er, så spør hva som står skrevet der.

(Stykket er forkortet)